

Oheň Michaelův a naše vyšší a nižší já

Karel Funk

Já těch, kdo nenastoupili do proudu duchovních snah, je ztuhlé, nepohyblivé, žije jen ze svých schémat a mentálních frází. Je to já vyhaslé, studené. Začínají-li být vyšší snahy aktivní, touží-li člověk po esoterních pravdách a jejich uskutečňování v sobě, lze to připodobnit k jiskře, k planutí či ohni. Postupuje pouze ten, kdo má v sobě oheň touhy, kdo pracuje se svým vyšším Já. To musí být napájeno ba odhalováno z duchovních oblastí. Odtud je označení Archanděla Michaela jako ohnivý kníže vesmírných myšlenek. Přijímání vyšších pravd se děje ohnivou touhou i ohnivou odpovědí. Připomeňme, že i seslání svatého Ducha na apoštoly se dalo v podobě ohnivých jazyků.

Vyšší Já máme v duchovních světech, proudí k nám z těch nejvyšších hierarchií - Trůnů, Cherubínů a Serafinů.

Podívejme se ještě na Michaelovo působení z jiné stránky jeho aktivity – na Michaela jakožto strážce duchovních myšlenek, duchovní inteligence. Od roku 1879, kdy nastala dlouhodobá epocha jeho vlády, je pro lidstvo správcem veškeré moudrosti vyšších hierarchií od Andělů po Serafiny. Proto je též inspirátorem antroposofie. Nechává do nás plynout duchovní myšlenky. Kdo vede sebe, toho vede Michael.

Uvědomíme-li si při vyslovení Já jsem, že do nás může vstoupit vyšší Já, pak toto vyšší Já pochází od Boha, je jeho buňkou. Existuje-li dvanáct hvězdných regionů a jejich obrazů, pak každý z nás patříme k jednomu z nich. Naše vyšší Já tedy působí na jednom místě zvěrokruhu. Kristus však obsahuje makrokosmické Já, nese tedy sílu všech dvanácti pratyptů Já. Takto můžeme pochopit, že naše vyšší Já je součástí mohutného Já Kristova. A můžeme též takto porozumět onomu Pavlovi – Ne já, ale Kristus ve mně.

Michael působí tak, že nejen myšlenky, ale celý kosmický život nechává do nás vplývat. Když se koncem léta zvolna vynořuje jeho podzimní působení, známe, co jsou to meteorické roje. Ty jsou nositeli Michaelovy síly. V kosmické imaginaci je Michaelův meč líčen, jak nechává pršet celou tu sílu meteorických záblesků. Jeho meč je ukován z meteorického železa. Duchovní síla všech těchto částíček meteoritů se soustřeďuje v meči Michaelově. Ten je nenes nikam jinam než do mozku člověka. V době podzimní Michaelovy vlády se duchovní myšlenky, moudrosti vesmíru takto dostávají do našich hlav, které jsou jimi oplodňovány. Veškerou kosmickou moudrost nese Michael k člověku skrze podzimní meteority. To však jen za předpokladu, že člověk spolupracuje, že se k té součinnosti svobodně rozhodl. Jinak uvízne v zemské brázdě a zůstane sám, bez vědomí spásného kosmického okolí.

Pokud s myšlenkami kosmické moudrosti dál nepracujeme, nepohybujeme se s jejich pomocí terénem života, pokud uvízeme pouze v mozku a bereme tyto myšlenky pouze jako další vědomosti sobeckého rozumu, stáváme se zatvrdilými učenci, kteří niterně vysychají a odumírají pravému životu. Pak necítíme lásku k životu, ke světu ani k ideálům.

Jedinou možností, jak tomu předejít, je všechny tyto myšlenkové obsahy přijmout i srdcem. Musíme Michaelovi dovolit, aby tyto poklady duchovních pravd vnášel dále do našeho srdce.

Myšlenky nám z mozku do srdce stáhne nadšení. Pak docílíme onoho ideálního „myšlení srdcem“. Jak toho dosáhneme? Pocítíme-li vděk a lásku k tomuto ohnivému knížeti vesmírné moudrosti, přijímáme-li duchovní pravdy s nadšením, pak jim nedovolíme, aby se zasekly pouze v mozku. Můžeme si uvědomit, že Michael chce být přítelem člověka. Ba je jím, ale člověk to zpravidla neví. Můžeme si představovat jeho oči, jeho laskavý pohled, který na nás působí a vede nás k cestě poznání jeho oběti až k jeho - „Přijmi mne“. Michael dává spol s moudrostí onu vyšší, propracovanou citovost, která se nevyžívá v nekontrolovaném citovém rozlití, ale je vyvolávána hodnotnými myšlenkovými obsahy.

Kosmická moudrost ducha, vstřebaná hlavou, v nás musí být prozářena teplem naší duše. V srdci je teplo, neustále tepe, proudí tam krev, ve které působí vyšší Já. Krev je nástrojem tohoto vyššího Já, je-li jím proniknuta, očištěna, prozářena. Nebo ještě konkrétněji: Michael působí skrze meteory, přes meteorické železo, přes meč. Svým působením přináší člověku duchovní myšlenky. Meteorické železo, na rozdíl od nižšího, hmotného, marsického, které rezaví, má vždy pouze duchovní působení. Působí obrodně i na miliony našich červených krvinek. Je na ně vázán onen oheň duchovního působení. Působí jím i svatý Duch – Osvětitel a Posvětitel, Vládce nebeského míru. I oheň naší svíce je mikroskopickou součástí nebeského Ohně. Proto zapalujeme na Dušičky a na svátek Všech svatých svíce pro naše zemřelé. Jak krásné je uvědomit si, že i tím můžeme napájet jejich duše. Dá se proto říci, že v srdci je oheň, protože přes meteorické železo působí jáství. Přes každou červenou krvinku, přes její železo působí vyšší Já na člověka. Víme, že temperament, oheň, máme vázán na krev, a to temperament vyšší i nižší (proto se říká, že se někomu „vaří krev“ nebo že je horkokrevný). Zde vidíme, že duchovním myšlenkám můžeme dát lásku, dynamiku, oživení, nadšení, oheň, tvořivost pouze v srdci.

S podzimem přichází zklidnění, usebrání, koncentrovanější přiblížení se sobě samému. Letní létání myšlenek se zastavilo a Michael připravuje krystalizaci myšlenek pro dobu vánoční. Přináší nejen duchovní myšlenky, ale celkově duchovní život. Tedy – nejen očistu astrality a její proměnu, krystalizaci v manas, ale dává možnost i rozvoji budhi, životního ducha, též zvaného tělo blaženosti. Kristus latentně čeká v duchovním, éterickém srdci, až založíme a rozvineme budhi, životní já. S počátkem klíčení budhi, tedy s proměnou éterického těla v tento vyšší článek, můžeme začít vnímat Krista v éterické úrovni Země. Zatímco manasem jsme krystalizovali v moudrosti, v sebeočistě, sebevládě, s rozvojem budhi rozvíjíme vztahy ke druhým, prvky lásky, bratrství, sounáležitosti, vcitivosti, plného odpouštění. To by mělo být náplní šestého poatlantského období, slovanské kultury. Dodejme, že nemusí být časová následnost – nejprve manas a poté budhi, ale že s rozvojem manasu se může probouzet už i budhi.

Bezuzdné propadání nadšení, nepodložené krystalizací myšlenek, uvíznutí s duchovním a studiem v sobě samém, absence morality a pokory, je působení Luciferovo. Zde pomůže Michael. Zatvrďování myšlenek do formy pýchy na duchovní vzdělání, anebo materializující myšlenky, že duchovní svět a jeho pomoc neexistuje, je působení Ahrimanovo. I zde je připraven meč Michaelův, musíme však o něm vědět, a v první řadě musíme tyto tendence u sebe poctivě rozpoznávat.

Drak duchovní pýchy a zemského rozumářství v hlavě, rozjásanost planého, nepodloženého nadšení v srdci – to obojí přemáhá meč Michaelův. Ale nejen to: tento meč jde dále než jen do nápravy hlavy a srdce, jde i do volní oblasti. Když člověk začne přemáhat tyto dvojce svody, Michael mu pomáhá.

Orgánem pro přijímání vesmírných myšlenek je mozek (samozřejmě že se k tomu musí teprve vyvinout). Mozek je orgánem ducha, všechny myšlenky, představy, imaginace musí projít mozkem. Myšlenky samotné jsou jako studený, byť snad překrásný krystal. Je třeba, aby byly zahřáty teplem duše, protože astralitu má jen duše, nikoli duch.

Pak se nabízí třetí působení – působení vůle. I toto je postup naprosto logický, odvoditelný: prohřáté myšlenky se musí zmocnit vůle ji použít k dobru. Tak se tyto proteplené myšlenky volným působením přetvoří v duchovní substanci. Ta pak září, má vůli, aktivitu, oheň, tvořivost. Nejen v myšlení a cítění, ale i ve volní části pak takové myšlenky ozařují celého člověka. Od něho pak tyto duchovní síly mohou bezpečně a účinně ozařovat veškeré okolí podle toho kam je jejich nositel napře. Odtud už může vést linie k šestému, slovanskému období kultury sbratření. Michael pak myšlenky, námi realizované, nese zpět do duchovních oblastí. Duchovní bytosti nemohou působit na zemi samy od sebe, potřebují k tomu lidský nástroj. Mohou na zemi milovat a tvořit pouze člověkem. Takový člověk se pro ně stane prostředníkem jejich tvůrčí seberealizace.

/Zpracováno s částečným využitím přednášky K. Kundráčové./